

Droommoord

Aziz Down Under

Deel 4 over Aziz Dijkstra, de Puzzelman

Eerste druk © 2016 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 9789402154924

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Droommoord

Aziz Down Under

Marc Pierar

“Bepaal dat effe lekker zelf, gozer!”

Prelude

Een vliegtuig van European Airways in het luchtruim ergens boven Indonesië, woensdag 6 juni 2040, 11.23 uur Australian Eastern Standard Time, non-stop intercontinentale vlucht EA-512 van Schiphol naar Sydney. In de business class vooraan in het vliegtuig hangt een licht gemurmel van stemmen dat zich vermengt met het zacht brommende geluid van de motoren buiten. Twee stewardess bots komen langs met karretjes met drank en snacks. Een menselijke stewardess loopt wat rond en praat met de reizigers. Rechtsachter in de business class zitten twee mannen naast elkaar, bij het raam eentje van 53 en aan het gangpad eentje van 30. De oudste van de twee kijkt afwezig door het raam naar buiten, de jongste zit iets te lezen op een eReader. De stewardess is bij hen aangekomen en begint met hen te praten.

“Commissaris Van Santen, rechercheur Dijkstra, alles naar wens?”, vraagt de stewardess aan Dennis en Aziz met die beminnelijke glimlach waar stewardessen het patent op lijken te hebben.

Dennis en Aziz keren hun hoofd naar de stewardess en knikken.

Dennis zegt: “Met die nieuwe vliegtuigen hoef je tenminste nergens meer over te stappen. In nog geen tien uur rechtstreeks van Schiphol naar Sydney, zeg, daar konden we vroeger alleen maar dromen. En deze stoelen zijn werkelijk fantastisch. Stap ik eindelijk eens niet stijf uit een vliegtuig.”

Aziz hoort het mild glimlachend aan. Je wordt een dagje ouder, Dennis, denkt hij.

“Dan moet uw bezoek aan het politiecongres wel een groot succes worden, nietwaar?”, zegt de nog steeds beminnelijk glimlachende stewardess.

Dennis knikt.

“De piloot heeft een bericht gekregen dat mensen van de politie u op het vliegveld komen ophalen om u naar uw hotel te brengen.”

“O ja? Dat is erg aardig van ze. En het weer in Sydney? Nog steeds bewolking?”, vraagt Dennis.

“Helaas, het is ondertussen gaan regenen, heel erg gaan regenen.”

De stewardess loopt weg naar een andere reiziger.

Aziz baalt als een stekker: “Regen? Ik dacht dat het daar winter was, man, heb alleen winterkleding meegenomen, geen regenkleding. Moet ik straks eerst een regenjas gaan kopen.”

Dennis die weer naar buiten zit te staren, knikt afwezig. Aziz ziet het.

“Heb je je toespraak al een beetje in je hoofd zitten?”, vraagt Aziz aan Dennis.

Dennis schudt zijn hoofd zonder om te kijken: “Nee, maar dat heb ik altijd.

Dat lukt me pas een uur of zo van te voren. Ik heb nog tijd tot morgenmiddag.” Hij haalt zijn schouders op en zegt: “Desnoods vertel ik het hele verhaal uit de losse pols. Dat is niet zo moeilijk. Daarbij, wie kan mijn verhaal nou controleren? Er is maar één persoon op de wereld die de 'Amsterdam Approach' beter kent dan ik en dat is de bedenker ervan.” Dan fluistert hij quasi-geheimzinnig: “En die zit hier naast me.” Dennis heeft zijn hoofd naar Aziz gedraaid en kijkt hem glimlachend aan. Aziz kan er wel om lachen.

Dan ziet Aziz aan de blik van Dennis dat die iets ziet links van Aziz.

“Meneer?”, zegt een verlegen klinkende kinderstem.

Aziz keert zijn hoofd naar links, naar de stem, en ziet een donkergekleurd jochie van een jaar of zes staan, in diens handen een eReader voor kinderen waarop Aziz een afbeelding ziet van zichzelf. Het jochie kijkt verlegen maar ook verwachtingsvol naar Aziz.

Aziz glimlacht, heeft al een vermoeden wat het jochie wil weten, leunt met zijn linkerarm op de linkerleuning van zijn stoel, helt opzij naar het jochie en zegt vriendelijk: “Vertel het eens, jongeman. Wat kan ik voor je doen?”

“Bent u hem? De Puzzelman?”, vraagt het jochie met een verlegen blik en wijst naar de afbeelding op zijn eReader.

Aziz knikt en zegt: “Zeker weten, jongeman. De enige echte. Aangenaam kennis met je te maken. Mijn naam is Aziz Dijkstra, rechercheur bij de Amsterdamse politie. En jij? En hoe heet jij?” En hij steekt zijn rechterhand uit naar het jochie.

“Sandro Esajas, meneer”, zegt het jochie bedeesd terwijl hij Aziz de hand schudt en denkt: O jee, deze meneer is *echt* de Puzzelman!

Dan begint het jochie te glunderen: “Ik wil later ook puzzelman worden bij de Amsterdamse politie!”

Aziz glimlacht en zegt: “Puzzelmannen kunnen we altijd gebruiken, Sandro. Hoe meer hoe beter. Dat vindt mijn baas ook. Da's commissaris Van Santen. Die zit hier naast mij.” En hij wijst met zijn rechterduim naar Dennis die het tafereel geamuseerd gade slaat. Aziz in de weer met kinderen, denkt Dennis, dat is weer eens iets anders.

Aziz gaat verder tegen Sandro: “En dan gaan wij tweeën samen puzzels oplossen en boeven vangen. Wat denk je *daarvan*? Jij en ik? Samen op pad?”

Sandro knikt driftig, een glimlach van oor tot oor.

Aziz balt zijn rechterhand tot een vuist voor een boks met Sandro en zegt glimlachend: “Een boks, puzzelman!”

Sandro beantwoordt de boks dolenthousiast en roept kraaiend van plezier: “*Yes!*”

Aziz en Dennis schieten allebei in de lach om het plezier van Sandro. Aziz

veegt met zijn rechterwijsvinger Sandro goedmoedig over diens neus.

Een jonge zwarte vrouw is ondertussen aan komen lopen, pakt Sandro bij zijn rechterarm en zegt met strenge stem tegen hem: “Sandro! Niet doen! Je moet deze meneer niet lastigvallen.”

Dan kijkt ze naar Aziz en zegt: “Mijn excuses, rechercheur Dijkstra, maar Sandro zat zich al de hele vlucht af te vragen of u echt de Puzzelman was ... Hij is nogal een fan van u.”

Aziz kijkt naar Sandro die driftig staat te knikken. Aziz moet erom glimlachen, buigt zich dan voorover naar Sandro en zegt: “Goed je best doen op school, Sandro, dan kom je er wel. En lekker eigenwijs blijven, je niks van anderen aantrekken, da's het belangrijkste. En vooral: je haar laten groeien! Geloof me, ik weet waar ik het over heb.” En hij begint te lachen. Dennis ook.

De vrouw fronst geërgerd haar wenkbrauwen, Sandro knikt met een grote glimlach op zijn gezicht. De vrouw pakt de rechterhand van Sandro en samen lopen ze terug naar hun zitplaats in de economy class, ergens achteraan in het midden van het vliegtuig. Sandro kijkt onderweg nog een keer glunderend om. Aziz geeft hem een vette knipoog, iets waar Sandro erg om moet lachen.

Nog lachend zegt Dennis: “Die vrouw heeft de komende jaren een opvoedkundig probleem. En de kapper van dat joch ook. En bedankt, Dijkstra.”

Terwijl hij Sandro grinnikend nakijkt, zegt Aziz: “Maar Sandro heeft tenminste iets om aan zijn vriendjes te vertellen!”

Aziz ziet een man aan de andere kant van het gangpad glimlachen.

“Dat zal u wel vaker overkomen, niet? Dat mensen willen weten of u de Puzzelman bent?”, vraagt de man.

Aziz haalt zijn schouders op: “Niet in Amsterdam, daar kent men mij ondertussen wel. Buiten Amsterdam is het schering en inslag ... En zo'n jochie? ... Ach ... ik ken de verhalen die over mij rondgaan ... dat veel kinderen bij de politie willen vanwege mij ... Wel, liever dat dan dat ze bij de tegenpartij willen gaan werken, nietwaar?”

De man knikt en zegt dan: “Ik weet het, ik woon in Amsterdam, ben bekend met uw verrichtingen. Ik heb laatst op AmsterdamTube gezien dat u begin dit jaar in één keer van medior rechercheur tot senior rechercheur Buiten Categorie bevorderd bent? En meteen op de eerste plaats kwam te staan? Dat is nogal een promotie. En dat op uw leeftijd? Maar gezien uw verrichtingen is het ook weer niet zo verbazingwekkend. De korpsleiding zal wel zeer tevreden over u zijn.”

Aziz wijst naar Dennis: “Vraag het maar aan hem, hij is mijn superieur.”

Dennis buigt zich voorover, kijkt langs Aziz naar de man, maakt een hoofd-

beweging naar Aziz en zegt glimlachend: “Had ik nog maar een stel van dit soort rechercheurs.”

“Maar hij heeft wel erg lang haar voor een rechercheur, niet? Dat is blijkbaar geen probleem?”

Dennis kijkt de man quasi-verbaasd aan: “Pardon? Lang haar zegt u? Daar is mij niets van bekend.”

Dennis kijkt naar Aziz, kijkt die quasi-verrast aan alsof hij nu voor het eerst de lange haren van Aziz ziet en zegt dan tegen de man: “Allemachtig, nu u het zegt, het is inderdaad erg lang ... Hm ... ik denk dat ik teveel ben afgeleid geweest door zijn resultaten.”

Aziz schudt lacherig zijn hoofd om het grapje van Dennis. De man kan er ook wel om lachen en gaat weer verder met lezen op zijn eReader.

Grinnikend zegt Dennis: “Tja, Aziz, vluchten kan niet meer, men kent je. Wen er maar aan.”

Sydney, woensdag 6 juni 2040, 13.11 uur, Kingsford Smith International Airport, de douane. Een groot aantal passagiers loopt één voor één door de security-scan buis. Aan het einde van de buis staan een douanier en drie security bots. De douanier bekijkt een scherm waarop van iedere passagier die door de buis loopt het geraamte te zien is. En of die passagier eventuele voorwerpen op of in zijn lichaam verborgen heeft, verboden voorwerpen. Een man met lange blonde haren, rond de dertig, stapt uit de buis, achter hem een man van in de vijftig. De douanier ziet op zijn scherm de namen van de twee mannen, begint te glimlachen en loopt op de twee mannen af.

“Welkom in Sydney, rechercheur, commissaris!”, zegt de douanier en tikt tegen een denkbeeldige pet. Hij schudt hen de hand, wijst naar een balie links zo'n vijf meter van hem vandaan waar twee douanemedewerkers zitten, en vraagt: “Wilt u daar misschien even wachten? De politie van Sydney komt u zo ophalen om u naar uw hotel te brengen.”

Aziz heeft ondertussen zijn smartGlass, smartGlove, eID, eCard en eKeys uit een bakje op de lopende band naast de buis gepakt. Hij stopt het eID en de eCard in zijn jas, stopt de eKeys in zijn broekzak, zet de smartGlass op en trekt de smartGlove aan. Dennis doet hetzelfde met het volgende bakje.

Aziz ziet de douanier hem van boven tot onder inspecteren, kijkt verbaasd naar zijn eigen kleren, ziet niets bijzonders, kijkt dan de douanier weer aan en nog steeds verbaasd vraagt hij: “Wat? Is er iets met mijn kleren?”

De douanier glimlacht: “O, mijn excuses, ik wilde niet onbeleefd zijn ... U ziet er toch anders uit dan ik verwacht had ... Langer en magerder ... Maar dat lange haar, *dat* wist ik.”

Grinnikend zegt Dennis: “Hier kennen ze je ook al, Aziz ... Zoals ik al zei, vluchten kan niet meer.”

Aziz schudt meewarig zijn hoofd. Al die aandacht, denkt hij, en dan ook nog die zogenaamde grapjes van Dennis. Deze trip begint al goed.

Aziz en Dennis lopen naar de balie. De twee baliedewerkers beginnen meteen tegen elkaar te fluisteren. Opnieuw schudt Aziz meewarig zijn hoofd, draait zich om, gaat nonchalant tegen de balie hangen en bekijkt de menigte die uit de buis komt lopen. Hij ziet Sandro en zijn moeder voorbij komen. Hij en Sandro maken oogcontact. Hij zwaait naar Sandro. Sandro zwaait terug, een grote glimlach op zijn gezicht. Dennis ziet het en glimlacht. Nooit geweten dat Aziz zo'n kindervriend is, denkt Dennis.

Aziz ziet Dennis glimlachen: “Wat sta jij te lachen?”

“O, zomaar ... Om niks eigenlijk”, zegt Dennis.

Na een minuut of vijf ziet Aziz twee agenten aan komen lopen, die zien hem en Dennis, beginnen te glimlachen en versnellen hun pas.

“Senior wijkagent Jack Rivers”, zegt de eerste agent tegen Aziz en Dennis terwijl hij zijn hand uitsteekt naar Dennis, “Bob en ik brengen u naar uw hotel.”

“Medior wijkagent Bob Coats”, zegt de andere agent en steekt ook zijn hand uit naar hen.

Dennis schudt hen de hand, daarna doet Aziz dat.

“Komt u mee? Dan gaan we uw koffers halen”, zegt Rivers en gebaart hen hem te volgen.

Ze lopen de gang in waar de andere passagiers in liepen.

Onderweg zegt Coats tegen Dennis en Aziz: “U wordt vanavond om 18.00 uur verwacht bij burgemeester Watford thuis voor een diner met hem en zijn vrouw. Hoofdcommissaris Matheson en diens vrouw zullen er ook bij zijn. U wordt opgehaald en teruggebracht door de politie van Sydney.”

“Wat een eer!”, zegt Dennis deels verbaasd deels gecharmeerd, “Waaraan hebben we dit allemaal te danken?”

“Onze burgemeester is nogal in zijn nopjes met uw aanwezigheid. En hij kent uw vorige burgemeester vrij goed, die met die indiaanse getrouwd is.”

Aziz knikt: “Samuel Goldberg.”

“Ja, precies, die”, zegt Coats, “En hoofdcommissaris Matheson is zeer te spreken over uw 'Amsterdam Approach' ... en over rechercheur Dijkstra.”

Dennis kijkt Aziz grinnikend aan: “Ja, Aziz, hier kennen ze je ook.”

Aziz kan er wel om lachen maar met enige tegenzin. Nou ken ik je grapje wel, Dennis, denkt Aziz, hou nou maar op.

Na een kleine minuut komen ze bij de bagage-afdeling. Daar staan nog twee

agenten, een man en een vrouw, met naast hen op een karretje de koffers van Aziz en Dennis.

“Medior wijkagente Pamela Trimston”, zegt de vrouwelijke agent.

“Medior wijkagent Pete Johanson”, zegt de mannelijke agent.

Aziz en Dennis schudden hen de hand.

“Dit zijn toch al uw koffers?”, vraagt Trimston.

Aziz knikt, Dennis ook.

“Mooi, brengen we u nu naar uw hotel”, zegt Rivers, “Komt u mee?”

Aziz wil het karretje pakken maar Johanson is hem voor.

Aziz zegt grinnikend: “Wat een service!”

Johanson knikt, een grote glimlach op zijn gezicht: “Uitdrukkelijke opdracht van hoofdcommissaris Matheson, rechercheur ... En van burgemeester Watford! ... Gedurende uw bezoek aan onze stad dient iedere agent van het korps u tweeën in de watten te leggen.”

Aziz en Dennis kijken elkaar lacherig aan.

Ze lopen naar een lift, gaan naar de begane grond en komen via een wirwar van gangen uiteindelijk aan bij een deur die de uitgang blijkt te zijn naar een parkeerplaats. Een meter of tien van de uitgang waar Aziz en de anderen staan, staan twee politieauto's geparkeerd. In de regen. In een hoosbui eigenlijk. Nee, zelfs dat is nog een te zwakke typering. Het water valt echt met bakken uit de hemel.

Aziz ziet de regen, schiet in de lach en zegt tegen Rivers die naast hem staat: “Tering, man, wat een plensbui ... Tegen de tijd dat ik in één van die auto's zit, ben ik zeiknat. Had ik net zo goed zwemmend naar Australië kunnen komen.”

De vier wijkagenten en Dennis schieten ook in de lach.

Nog lachend gebaart Rivers Aziz te wachten, maakt via zijn smartGlass contact met één van de auto's en laat die zichzelf parkeren voor de deuropening. Trimston doet hetzelfde met de andere politieauto en laat die zichzelf parkeren achter de eerste. Rivers laat de eerste auto de rechterachterdeur open doen en Dennis stapt snel in, schuift door naar links en dan stapt Aziz snel in, zijn duim omhoog stekend naar Rivers. Trimston en Johanson doen snel de koffers van Dennis en Aziz in de kofferbak van de auto. Rivers en Coats stappen snel voorin in de politieauto. Trimston en Johanson hollen naar de andere politieauto en stappen in.

“In welk hotel zit u?”, vraagt Rivers aan Dennis.

“De organisatie van het politiecongres heeft voor ons kamers gereserveerd in het Park Hyatt hotel”, zegt Dennis.

Rivers knikt en geeft als bestemming het Park Hyatt hotel op. Hij neemt ook contact op met Trimston en Johanson om de bestemming door te geven.

“Is dat Park Hyatt een goed hotel?”, wil Dennis weten.

“Één van de beste van Sydney”, zegt Coats, “En ook de ligging is bijzonder. Recht tegenover het Sydney Opera House, aan de andere kant van het water.”

“*Echt waar?*”, zegt Aziz verrast en glunderend van oor tot oor, “O, man, hopelijk heb ik een kamer aan de kant van het water. Heb ik het mooiste uitzicht ter wereld.”

“Ja,” zegt Coats met een glimlach, “het is een mooi gebouw, ons Opera House.”

“*Mooi?*”, zegt Aziz lacherig, “Jongens, da's het *mooiste* gebouw ter wereld. Op de Taj Mahal na misschien. Eigenlijk is het enige minpunt aan dat Opera House dat het niet in Amsterdam staat!”

De twee agenten kijken elkaar grinnikend aan. Dennis kan ook wel lachen om de opmerking van Aziz.

Even later rijden de twee auto's weg, de stortregen in.

Ook in Sydney kennen ze Aziz

Sydney, woensdag 6 juni 2040, 14.23 uur, het Park Hyatt hotel, een luxe hotelsuite. Een jonge man komt de hotelsuite in, ziet het uitzicht en slaakt een zucht van verbazing en plezier. Hij doet de deur achter zich dicht, zet zijn koffer neer, loopt naar de balkondeur, doet deze open en gaat op het balkon staan. Het is net opgehouden met regenen en een nog nat Sydney glinstert in de zwakke winterzon. De stad is ondergedompeld in een witgeel licht. Recht voor het hotel, aan de andere kant van het water, hooguit zo'n 200 meter verderop, staat het Sydney Opera House te pronken.

“O, meissie! Wat ben *jij* mooi!”, zegt Aziz terwijl hij naar het Opera House kijkt. Hij krijgt er zelfs tranen van in zijn ogen. Hij leunt achterover tegen het raam en laat zijn ogen dwalen over het gebouw. Ik zou hier makkelijk een paar uur kunnen zitten, denkt Aziz, alleen maar naar dat gebouw kijken, een Witte Chimay en een pretsigaretje erbij en alles is perfect.

Na een kwartier gaat hij weer naar binnen. Hij pakt zijn koffer uit, legt schoon ondergoed, een hemd en een sweater op het grote tweepersoons bed en hangt de rest van zijn kleren in één van de twee grote kasten. Ook zijn koffer zet hij in die kast. Dan kleedt hij zich uit, gaat naar de luxueuze badkamer en neemt een douche. Hij droogt zich af, loopt de badkamer uit en trekt de kleren aan die op het bed liggen. Hij zet zijn smartGlass op, trekt zijn smartGlove aan, doet zijn schoenen en jack aan, stuurt Dennis een bericht dat hij naar buiten gaat om een eind te wandelen en loopt zijn hotelsuite uit.

Buiten wandelt hij eerst over de kade naast het hotel richting de kop van de kade en gaat daar op een bankje zitten, voor een minuut of tien, zit alleen maar te kijken naar het Opera House aan de overkant, af en toe zuchtend en zijn hoofd schuddend om zoveel schoonheid. Dan loopt hij de kade terug af, richting de aanlegsteiger voor cruiseschepen, loopt door en slaat aan het einde van de kade linksaf richting het gebouw. Daar aangekomen loopt hij om het hele gebouw heen. Met tranen in zijn ogen.

“Mijn God, meissie,” kreunt hij zachtjes, “wat ben je mooi”, en gaat weer op een bankje zitten, voorover leunend, zijn armen steunend op zijn benen, nog steeds met tranen in zijn ogen. Een stel toeristen kijken hem licht verwonderd aan. Zit die man nu te huilen? Drie bedelaars komen naar hem toe maar hij gebaart ze afwezig hem niet lastig te vallen en weg te gaan.

Na een half uur of zo staat hij op en loopt weg, richting het centrum, af en toe achterom kijkend naar het gebouw, daarbij één keer bijna tegen een paar mensen aanbotsend.

Al wandelend valt het hem dan pas op dat Sydney een grote hoeveelheid vervallen en armoedige gebouwen kent en ook een groot aantal slecht onderhouden straten. En tamelijk veel bedelaars. Ook hier heeft de revolutie van '29 overduidelijk genadeloos toegeslagen.

Inwoners van Sydney zien hem wandelen en stoten elkaar aan. Weet je nog, die repo vorige week op AussieTube over Amsterdam en de Amsterdamse politie? Die man met dat lange haar die daar loopt? Is hem dat niet? Die rechercheur? Die Dijkstra uit Amsterdam? Die Puzzelman? Die zou toch naar hier komen? Naar dat internationale politiecongres? Nou je het zegt, maat, dat zou best wel eens kunnen, hij lijkt er in ieder geval sprekend op. Nee, maat, dat is hem! Dat zweer ik je.

Al wandelend loopt Aziz een bar annex restaurant voorbij en besluit even naar binnen te gaan, ook omdat het weer licht is gaan regenen. Binnen zijn slechts drie klanten die, net zoals de barman, alleen maar oog hebben voor een wandscherm met daarop een sportuitzending. Australisch voetbal. Hij bestelt een pils, een Australisch pils, gaat bij een raam zitten en staart naar buiten, naar een onbestemde verte, zijn kin rustend op zijn linker onderarm. Zijn gedachten fladderen weg naar een wereld waar alleen hij weet van heeft.

Twee wijkagenten van in de veertig, een man en een vrouw, passeren en stoppen. Het dringt pas na een paar seconden tot Aziz door. Ze lijken naar iets te kijken achter hem. Hij draait zich om om te zien naar wat zij kijken maar ziet niets bijzonders. Hij draait zijn hoofd weer terug en kijkt vragend naar de twee wijkagenten die nu staan te glimlachen, hun hoofd schuddend en naar hem wijzend. Ze gaan de bar in en komen naar hem toe.

“Rechercheur Dijkstra? Uit Nederland? Uit Amsterdam”, vraagt de mannelijke wijkagent.

Aziz knikt verbaasd en zegt: “Ja. Is er iets?”

De wijkagent schudt glimlachend zijn hoofd: “Nee, Grace en ik vroegen ons alleen af of u het werkelijk was.”

De wijkagent steekt zijn hand uit en zegt: “Bill Jones, senior wijkagent van de politie van Sydney.” Aziz schudt hem de hand.

De wijkagente steekt ook haar hand uit en zegt: “Grace Summers, senior wijkagente van de politie van Sydney.” Aziz schudt ook haar de hand.

“Zo leuk om u eens in het echt te zien”, zegt Summers met een vriendelijke glimlach, “Alle agenten hebben de opdracht gekregen van hoofdcommissaris Matheson om u en commissaris Van Santen van dienst te zijn.”

Aziz glimlacht hen vriendelijk toe: “Ja, dat had ik al begrepen van een aantal collega's van jullie. Maar ik heb niets nodig, hoor. Zit hier alleen maar een beetje te zitten en naar buiten te kijken.”

Hij gebaart hen te gaan zitten maar ze schudden hun hoofd.

Jones zegt: “Nee, wij moeten weer verder. We wilden alleen weten of u het echt was. U bent erg populair bij de agenten hier.”

Aziz kijkt ze verbaasd aan: “*Ik?* Hoezo dan?”

Summers glimlacht: “Er was vorige week een repo op AussieTube over Amsterdam. Daar kwam u ook in voor. En vooral dat u naar het politiecongres hier in Sydney kwam.”

Aziz knikt, had van collega's gehoord dat er een paar weken geleden Australische verslaggevers hadden rondgelopen in Amsterdam die zijn collega's vragen hadden gesteld over hem.

Summer gaat verder: “U heeft geen idee wat u betekent voor gewone politieagenten, rechercheur, ook hier in Sydney. Eindelijk weer eens een rechercheur waar criminelen respect voor hebben. En niet te vergeten de korpsleiding natuurlijk. En zo jong nog ... En als u mij toestaat? Ook zo knap?”

Jones begint bij dat laatste te glimlachen, een beetje ongemakkelijk wel.

Aziz schiet in de lach: “Ja, zeg, *dat* zou wat zijn, dat ik een lelijke gozer was.”

Jones en Summers schieten ook in de lach, dan zegt Jones: “Wij gaan weer verder. Nog een aangenaam verblijf in onze stad.”

Aziz knikt: “Dank u.”

De twee wijkagenten lopen weer weg, naar buiten.

De drie bezoekers en de barman hebben het gesprek opgevangen en Aziz ziet hen fluisterend naar hem kijken. Blijkbaar beseffen ze nu pas wie er bij hen in de bar zit. Hij schudt meewarig zijn hoofd. Al die aandacht, het lijkt hier wel Amsterdam. Dennis heeft gelijk, denkt hij, vluchten kan niet meer. Hij zucht. Kon ik mijn werk maar doen in de anonimiteit, denkt hij, ver weg van alles en iedereen. Maar hij beseft de zinloosheid van die wens, zucht opnieuw, draait zijn hoofd naar het raam en begint weer in de verte te staren.

Sydney, woensdag 6 juni 2040, 18.04 uur, de riante privé-woning van burgemeester Lance Watford van Sydney. Het regent lichtjes in een donker Sydney. Voor de woning stopt een politiewagen. De vier deuren van de wagen gaan open. Voor stappen twee agenten uit, achter twee mannen in burgerkleding. Met z'n vieren lopen ze snel over het voetpad in de tuin naar de voordeur. Één van de agenten belt aan. De deur gaat open en een man van eind veertig doet open. De twee agenten tikken tegen hun pet.

“Uw gasten, burgemeester”, zegt de ene agent.

Watford knikt glimlachend: “Mijn dank, heren.”

Watford is een magere man met een beminnelijke uitstraling maar wel met

een blik in de ogen die suggereert dat hij heel goed ziet wat er om hem heen gebeurt. Zijn blik doet Aziz denken aan die van Sam, Sam Goldberg.

De twee agenten knikken eerst naar Watford, dan naar Dennis en Aziz, draaien zich om, lopen snel terug naar de politiewagen, stappen in en rijden even later weg.

“Commissaris Van Santen, rechercheur Dijkstra ... Lance Watford, aange-naam. Kom binnen, heren. Hoofdcommissaris Matheson en zijn vrouw zijn er al”, zegt Watford en hij maakt een kom-binnen gebaar.

Dennis en Aziz lopen naar binnen, schudden bij het naar binnen lopen de hand van Watford en wachten op hem totdat hij de deur dicht heeft gedaan. Dan loopt Watford hen voor door een gang, passeren onderweg een bediende bot aan wie Dennis en Aziz hun jas afgeven, en lopen een weelderige woonkamer in. In de kamer hangt her en der wat kunst tegen de muur en ook een heel groot wandscherm, verder een paar kasten met daarin echte boeken, een paar kleine beelden, en een vloer van hout, duur hout. Rechts staat een grote tafel, gedekt voor acht mensen, links is een grote zithoek. Daar zitten vijf mensen. Watford loopt naar de zithoek, Dennis en Aziz lopen achter hem aan.

Tegen de mensen in de zithoek zegt Watford: “Mag ik jullie voorstellen: commissaris Van Santen en rechercheur Dijkstra uit Amsterdam.”

Dan keert hij zich naar Dennis en Aziz en loopt het rijtje mensen af die ondertussen zijn opgestaan.

“Dit zijn mijn vrouw Martha, mijn zoon Jack en mijn dochter Jade. En dit zijn hoofdcommissaris John Matheson en zijn vrouw Della.”

Dennis en Aziz schudden iedereen de hand.

Jack, een zeventienjarige jongen, aan zijn lichaamsbouw te zien een sportief type, kijkt grinnikend naar het haar van Aziz en zegt: “Jij hebt echt heel lang haar, maat.”

Aziz glimlacht flauwtjes: “Moet je ook doen. Vinden veel vrouwen prachtig, hoor, een man met lang haar.”

Jade is een kortgeknipte brunette van twintig, een mooie meid, eentje die dat van zichzelf weet. Terwijl zij Aziz de hand schudt, kijkt ze hem flirterig aan, gaat dan snel even met haar linkerhand door de lange haren van Aziz en zegt glimlachend: “Dat voelt heerlijk aan!”

Opnieuw glimlacht Aziz flauwtjes. Zat ik maar op het balkon van mijn hotelkamer, denkt hij.

“Kom,” zegt Watford, “ga zitten.”

Watford wijst Aziz en Dennis een plek aan en die gaan zitten op de aange-wezen plek.

“Jullie willen vast wel iets drinken”, zegt Martha, een niet onknappe vrouw

van in de veertig, redelijk kort donkerblond haar en enigszins gezet. En een uiterst vriendelijk gezicht.

Tegen Aziz zegt Martha: “U heeft een voorkeur voor een bepaald Belgisch bier, niet?”

Aziz knikt met fronsende wenkbrauwen.

Martha ziet het, glimlacht en zegt dan tegen Dennis: “En u voor een ander Belgisch bier, niet?”

Dennis knikt met een glimlach: “U bent goed geïnformeerd.”

“Lance en ik kennen Sam en Zingende Wind vrij goed. Toen ik hoorde dat Lance jullie had uitgenodigd voor een diner bij ons, heb ik meteen bij hen navraag gedaan over jullie voorkeuren. Zodoende.”

Dan draait ze zich om naar een bediende bot en zegt: “Voor Dennis een Westvleteren met bijbehorend glas en voor Aziz een Witte Chimay met bijbehorend glas.”

“Begrepen”, zegt de bot, draait zich om en loopt weg.

Aziz heeft dan al gezien dat Matheson naar hem zit te kijken met een licht meewarige blik: “Wat is er?”

Matheson, eind vijftig, is het prototype van een Aussie: bonkig en gespierd, overduidelijk een man die veel Australisch voetbal heeft gespeeld. Of anders wel rugby. Of misschien wel allebei. Hij heeft erg kort geknipt haar. En een nogal norske uitstraling. Zijn vrouw Della, ergens in de dertig, is een tamelijk wufte vrouw, smaakvol gekleed en bepaald niet lelijk, verre van zelfs. Blond, hoogblond. En prachtige blauwe ogen.

Matheson kijkt naar Dennis, maakt een knikkende beweging met zijn hoofd richting Aziz en zegt: “Is hij de enige of zijn er bij de politie in Amsterdam nog meer met zulk lang haar?”

Dennis kijkt Matheson niet-begrijpend aan: “Aziz is de enige. Hoezo?”

Matheson schudt zijn hoofd: “Ik ken zijn faam en zijn kwaliteiten maar *zo'n* lang haar, zeg ... Een agent? ... Dan straal je toch geen gezag uit?”

Dennis en Aziz kijken elkaar even aan. Dennis ziet aan de blik van Aziz dat die zich ergert aan de opmerking van Matheson. Dennis maakt een korte beweging met zijn hoofd en kijkt Aziz indringend aan. Niet-op-reageren lijkt Dennis tegen Aziz te zeggen.

Dennis keert zich naar Matheson.

“Laat me je verzekeren, John,” zegt Dennis met een serieuze blik, “dat iedereen in Amsterdam respect heeft voor Aziz, zelfs het tuig. Daar kan ik je fraaie staaltjes over vertellen.”

Jack zit te knikken: “Ja, dat heb ik gezien ... In die repo die vorige week woensdag op AussieTube te zien was ... Die gesprekken met die hangjongeren ... Schijft hebben aan alles en iedereen maar niet aan hem.” En hij wijst

naar Aziz.

“*Jack!*”, zegt Martha vermanend, “Let op je woorden!”

Dennis is nog steeds serieus, Aziz ziet het aan zijn blik.

“Wat is belangrijker, John, een rechercheur die verschrikkelijk goed is in zijn werk of hoe die rechercheur eruit ziet? Trouwens, je kunt zeggen wat je wilt maar zijn haar ziet er beter verzorgd uit dan het mijne of het jouwe, het is alleen langer, veel langer ... En wat denk je van de PR-waarde van een rechercheur met zulk lang haar? Zeker voor een stad als Amsterdam die de meest vrije stad ter wereld wil zijn?”

Watford heeft het glimlachend en licht met zijn hoofd knikkend aangehoord, lijkt de woorden van Dennis te beamen.

Dennis wacht even. De bediende bot is terug met het bier voor Dennis en Aziz, zet het neer op de lage tafel bij de zithoek en schenkt beide bieren uit, loopt dan naar een hoek van de kamer en gaat daar in wachtstand staan. Aziz en Dennis nemen een slok. Dan gaat Dennis verder tegen Matheson.

“Laat ik het je zo zeggen. Stel Aziz kan vanaf morgen hier in Sydney komen werken, bij de afdeling Moordzaken. Zou jij dan van hem eisen dat hij eerst zijn haren liet knippen?”

Matheson knikt gedeceerd: “Ja! ... Zoals jij erover praat, lijkt zijn lange haar bijna religieus, maat. Dat hij minder mens is zonder zijn lange haar. Iets dergelijks.”

Aziz kan zich niet langer inhouden en maakt een korte en felle wegwuivende beweging met zijn hand, alsof hij een mug wegslaat, een uiterst irritante mug.

“Jij kent het geheim van lang haar niet, man, anders zou je zo niet zitten te kletsen. Religieus? Hah! Daar heeft het niks mee te maken. Het gaat om iets heel lijfelijks. Laat je haar eens een keer groeien en ga er dan mee in de wind staan. Dan praten jij en ik verder.”

Della ziet dat de opmerkingen van Matheson Aziz pissig hebben gemaakt en zegt snel: “Ik vind zijn lange haar wel mooi. En zijn baard en snor ook. John is nog van de oude stempel, nietwaar, schatje?”, en ze kijkt Matheson lacherig aan terwijl ze hem even over zijn wang aait. Matheson kan niet lachen om dat 'schatje', kan daar echt niet om lachen.

Jezus, denkt Aziz, da's er *echt* eentje van de oude stempel.

Watford heeft het allemaal glimlachend aangehoord en zegt tegen Aziz: “Trek het je niet aan, joh, dit is Sydney, niet Amsterdam. Persoonlijk vind ik dat wel jammer. Wat Sam daar de afgelopen 12 jaar voor mekaar gebokst heeft ... En niet te vergeten jij bij de politie”, dit zegt hij tegen Dennis, keert zich naar Aziz en zegt “... en dan loop jij er ook nog eens rond ... die befaamde Puzzelman.”

“Wat vinden jullie eigenlijk van onze stad, van Sydney?”, vraagt Della.

“Mooi”, zegt Aziz, “En het hotel is top. Van binnen maar zeker ook van buiten. Recht tegenover het Opera House, zeg. Dat vind ik nou zo'n mooi gebouw. Poëzie in beton. Dat gebouw is het eerste wat ik morgenochtend zie. Mooier dan dat kan je dag niet beginnen, lijkt me zo.”

Dennis knikt: “Ja, het hotel is werkelijk subliem. Onze dank daarvoor.”

Watford schudt zijn hoofd: “Nee nee, het genoeg is geheel aan mijn kant. Belangrijke gasten leg ik graag in de watten.”

Aziz grinnikt: “Ja, zoiets hadden we al gehoord van de agenten die ons van het vliegveld naar ons hotel brachten. En van twee wijkagenten die ik vanmiddag tegenkwam in de stad.”

“Hoe doe jij dat eigenlijk, zo snel zaken oplossen?”, vraagt Matheson, “Dat lange haar van je, dat vind ik niks. Maar je bent ontegenzeggelijk een goede rechercheur, dat lijkt geen twijfel. En nog maar dertig jaar oud.”

Voordat Aziz kan reageren, doet Dennis dat al.

“Dat is te zwak uitgedrukt, John”, zegt Dennis, “Aziz is volgens ons puntenstelsel gewoon de allerbeste rechercheur van het korps. Aziz heeft nu eenmaal twee talenten die ons heel goed van pas komen bij de hedendaagse misdaadbestrijding. Hij is extreem goed in het oplossen van puzzels, ook criminele puzzels, en hij kan ongelooflijk goed overweg met onze AI-systemen. Daar tovert hij informatie mee tevoorschijn, zo zeggen zijn collega's. Ik heb het een paar keer van dichtbij mogen meemaken, die hocus-pocus van hem. En die combinatie van talenten maakt hem tot een unieke en uitzonderlijk goede rechercheur. Ik ben maar wat blij en ook trots dat hij op mijn afdeling werkt.”

Ondertussen zit Aziz een beetje stuurs voor zich uit te kijken, vindt al dat geklets over hem maar niks, echt helemaal niks.

Jack ziet het en zegt tegen Aziz: “Kom, ik wil je wat laten zien in onze garage.”

Aziz knikt, zegt tegen de anderen: “Ik moet blijkbaar even mee”, neemt nog even een slok van zijn bier, staat op en loopt dan met Jack mee naar de garage.

In de garage staat een zwarte sportwagen, een ouderwetse, eentje die rijdt op benzine, een Corvette.

“Da's een mooi ding, man”, glimlacht Aziz terwijl hij met zijn rechterhand liefkozend over de auto gaat, “Doet hij het nog?”

Jack toont een brede grijns, stapt in de wagen en start de motor. De motor van de auto maakt een diep grommend geluid.

Aziz schiet in de lach: “*Tering!* ... Da's nou eens een mooie grom ... Nog een keer!”

Jack laat opnieuw de motor grommen en zegt: “Dat is het nadeel van die elektrische wagens, die maken totaal geen geluid. Dit schatje hier? ... Mooi geluid, niet?”

Jack stapt weer uit de wagen en zegt: “Maar deze auto wilde ik je niet laten zien ... Dit wel.” En hij haalt een pretsigaret tevoorschijn.

Aziz schiet opnieuw in de lach, kijkt Jack aan met een onderzoekende blik en zegt: “Ben jij wel oud genoeg? In Nederland moet je achttien zijn en dat wordt daar strikt in acht genomen.”

Jack grijnst: “Hier in Australië ligt de grens bij zestien, maat”, steekt de pretsigaret aan, neemt een paar hijsen en geeft hem dan aan Aziz.

Aziz neemt de pretsigaret aan, neemt een paar hijsen, wacht op het effect en knikt dan goedkeurend: “Lekker spul.”

“Matheson is een ouderwetse klojo”, zegt Jack, “Zijn vrouw Della is een tof mens maar die Matheson ... pfff.”

“Ja,” grinnikt Aziz, “als die Matheson een tijdje bij ons zou rondlopen, dan zou hij gegarandeerd gek worden van ons 'losse' gedoe.”

“Ja, maat,” zegt Jack lachend, “dat denk ik ook.”

Jade komt de garage inlopen, ziet wat Jack en Aziz aan het doen zijn en begint te lachen: “Ik wist het wel!”

Aziz geeft de pretsigaret aan Jade.

Jade neemt de pretsigaret aan, neemt een hijs, blaast de rook uit en zegt dan: “Pap en man zouden er geen probleem mee hebben wanneer we binnen hadden gerookt en Della ook niet maar Matheson? ... Da's zo'n ouderwetse eikel ... Die zou pretsigaretten het liefste weer verbieden ... Die baas van jou? Die Dennis? ... Dat lijkt me een geschikte kerel om voor te werken. Of niet?”

“Over Dennis zul je mij geen kwaad woord horen zeggen”, glimlacht Aziz.

Jade doet de pretsigaret uit.

Aziz zegt tegen Jack: “Nog één keer. Laat me nog één keer dat geluid horen. Om het af te leren.”

Jack stapt grinnikend in de Corvette en laat de motor nog een paar keer brullen.

Aziz schokschoudert alsof hij van iets huivert en zegt dan lachend: “Echt een heel mooi geluid, man, echt heel mooi.”

Dan lopen ze gedrieën weer naar binnen.

Aziz gaat weer zitten en zegt tegen Watford: “Da's een mooi bakkie, daar in de garage. Mooi geluid vooral.”

Watford knikt: “Ja, dat mis ik zo aan die elektrische wagens, dat gebrul en gegrom van die oude benzinemotoren.”

Aziz ziet Dennis niet-begrijpend kijken en zegt: “In de garage staat een Corvette ... je weet wel, zo'n antieke sportwagen ... eentje die op benzine rijdt.”

Dennis knikt: “Ja, die ken ik ... Dat is een dure hobby vandaag de dag met die hoge benzineprijzen.” Dit laatste zegt hij tegen Watford.

Watford knikt: “Ja, we rijden er af en toe een rondje mee ... voornamelijk om de motor in conditie te houden ... En om te genieten van het geluid van de motor.”

Een bediende bot komt aangelopen en zegt met een bronzen stem tegen Martha: “Het eten is klaar, mevrouw. Zullen wij opdienen?”

“Ja, dat is goed”, zegt Martha. Ze keert zich naar de anderen en zegt: “Kom, we gaan aan tafel.”

Ergens rond 22.30 uur, terwijl ze na zitten te tafelen en het vooral over Aziz en zijn recherche 'capriolen' hebben, de anderen dan, niet Aziz, die zegt helemaal niks, zegt Dennis: “Wij moeten maar eens gaan. Morgen is een belangrijke dag.”

Godzijdank, denkt Aziz, eindelijk weg hier.

“Ik zorg dat een politiewagen jullie zo komt ophalen”, zegt Watford en gaat in de weer met zijn smartGlass. Even later verbreekt hij de verbinding en zegt: “Ze zijn er binnen tien minuten.”

En inderdaad, tien minuten later, tien minuten die voor Aziz een eeuwigheid lijken te duren, wordt er aangebeld bij de voordeur: twee wijkagenten komen Aziz en Dennis ophalen. Aziz en Dennis nemen afscheid van iedereen, lopen naar buiten, krijgen onderweg hun jas van een bediende bot, en stappen in de auto. De auto rijdt weg.

In de auto zegt Dennis: “Ik vond het eten wel goed maar je kon toch merken dat het was klaargemaakt door kook bots. Om één of andere reden krijgen ze de AI van koken maar niet op orde, zijn menselijke koks toch nog altijd beter. Wat jij?”

Aziz zit naar buiten te staren. Hij knikt, mompelt iets wat op een bevestiging lijkt, zucht en zegt dan na een paar seconden: “Deze avond leek wel een eeuwigheid te duren. Dit soort etentjes is echt niet mijn ding, Dennis ... Al dat hoge volk? ... Alsof ik een kermisattractie voor ze ben ... Een freak.”

Dennis klopt Aziz zachtjes op zijn knie, bemoedigend, welhaast vaderlijk, begrijpt de verzuchting van Aziz ook wel: “De waarheid, Aziz? ... Dat ben je voor een groot deel ook ... Dat is de prijs die je moet betalen voor je uitzonderlijke kwaliteiten ... Er is geen ontsnappen aan ... Het enige wat ik je kan zeggen is te leren er mee om te gaan.”

Aziz knikt gelaten en begint weer naar buiten te staren, in de verte.

Dennis ziet het, heeft het te doen met Aziz, beseft de last die Aziz torst. Maar hij kan niet anders dan Aziz de waarheid te vertellen.

Meet Johnny Two Step

Sydney, donderdag 7 juni 2040, 07.34 uur, het Park Hyatt hotel, de ontbijt-zaal. De zaal is redelijk gevuld met mensen, een geklater van stemmen klotst door de ruimte. Aan één van de tafels zitten twee mannen te ontbijten.

“Het ontbijt hier is uitstekend”, zegt Dennis, “Dit is werkelijk een heel goed hotel. En mijn bed? Meestal slaap ik niet goed in hotelbedden maar dit bed? *Pico bello!*”

Aziz moet grinniken om dat laatste: “Ja, het bed is echt heerlijk. De rest van de kamer trouwens ook. En dat uitzicht, zeg! Ik deed daarstraks de gordijnen open en het eerste wat ik zag, was het Opera House ... Wat een manier om je dag te beginnen!”

“Wij worden rond 13.15 uur opgehaald door de politie. Die brengen ons naar het congresgebouw”, zegt Dennis, “Daar zijn we rond 13.30 uur. Om 14.00 uur word ik geacht mijn lezing te geven. Die duurt tot 15.00 uur en daarna, tot 16.00 uur, kunnen mensen vragen stellen ... Ook aan jou trouwens. Dat realiseer je je toch wel, hè?”

Aziz knikt gelaten.

Dennis ziet het en begint te grinniken: “Ik vraag me af aan wie ze de meeste vragen gaan stellen: aan mij of aan jou.”

Aziz schudt zijn hoofd: “Weet je, Dennis, soms vraag ik me wel eens af of al die tripjes van ons naar het buitenland wel zin hebben. We vertellen overal hetzelfde verhaal, in eenvoudige bewoordingen, maar niemand schijnt het te snappen, te willen snappen ... Zo moeilijk te begrijpen is het toch niet wat wij anders doen in Amsterdam?”

Dennis heeft Aziz glimlachend aangehoord: “Daar zit waarschijnlijk ook de moeilijkheid, Aziz, dat het inderdaad zo eenvoudig is ... Men wil iets moeilijks horen, over AI en zo ... Maar wij zijn teruggegaan naar de basis van politiewerk: naar mensen, naar het werk van agenten en rechercheurs ... Dat is een moeilijk te begrijpen boodschap in een tijd waarin AI en andere technologieën zo'n prominente rol spelen ... Men ziet iets over het hoofd en heeft niet door dat men iets over het hoofd ziet: politiewerk is mensenwerk, nog steeds, misschien nog wel meer dan vroeger ... Maar dat ik *dat* aan jou moet uitleggen, zeg. Aan *jou*? De werkelijke bedenker van onze aanpak? ... *Jij* hebt het altijd over Business Behavior Redesign! Over gedrag, met name *menselijk* gedrag ... Heb jij nog plannen voor deze morgen?”

Aziz haalt zijn schouders op: “Niet echt. Misschien dat ik een regenjas ga kopen. En een beetje kuieren. En ik ga eens kijken of ik dat Opera House van binnen kan bekijken. Laten we afspreken dat we hier samen om 12.00

uur lunchen. Oké?”

Dennis knikt: “Goed plan.”

Ze gaan verder met hun ontbijt.

Angel Creek, donderdag 7 juni 2040, 10.04 uur, het politiebureau. Twee agenten brengen een man terug naar zijn cel en gaan dan de cel weer uit. De man hoort de celdeur op slot gaan. Hij zucht en gaat op het bed zitten. Hij geeft de computer in zijn cel opdracht het wandscherm aan te zetten, draagt de computer op de zenders af te lopen, staart dan verbijsterd naar de vijfde zender: AussieTube. Daarop is het nieuws te zien. Na een seconde of tien, wanneer hij van zijn verbijstering is gekomen, loopt hij naar de celdeur en begint als een bezetene op de deur te bonzen. Even later gaat een klepje open en een agent kijkt naar binnen.

“Rustig aan, Bartov”, zegt de agent, “Wat is er aan de hand, maat?”

Bartov is een gezette man van ongeveer 50 jaar met een dikke snor en lange golvende achterover gekamde zwarte haren,.

“Ik wil onmiddellijk Alex spreken, Alex Reid”, zegt Bartov, “Aziz Dijkstra is hier in Australië, de Puzzelman, die rechercheur uit Nederland. Ik wil dat hij mijn zaak komt onderzoeken. Alex kan dat regelen.”

De agent kijkt Bartov fronsend aan: “De Puzzelman? Waarom zou die jouw zaak komen onderzoeken, maat?”

“Hij kent mij, ik ben zijn docent geweest, vroeger, aan de Universiteit van Amsterdam. Aziz ziet meteen dat ik onschuldig ben, dat ik die Chinees niet heb vermoord.”

De agent knikt: “Wacht even.”

Het klepje gaat dicht en even later gaat de deur open. De agent komt naar binnen en geeft zijn smartGlass en smartGlove aan Bartov.

“Ik ga hiermee wel buiten mijn boekje”, zegt de agent, “maar ik geloof Clive niet, dat jij die Chinees hebt doodgeschoten. Zo bezopen als jij was?” Dan begint hij te grinniken en zegt: “De Puzzelman hier in Angel Creek? Nou, maat, *dat* wil ik wel eens meemaken.”

Bartov pakt de smartGlass en smartGlove aan en zoekt met iemand contact, status Extreem Urgent. Even later ziet hij het gezicht van een man in zijn smartGlass zicht verschijnen.

“Alex?”, zegt Bartov, “Anatoli hier. Ik heb zojuist op AussieTube gezien dat Aziz Dijkstra hier in Australië is! Je weet wel, die rechercheur uit Amsterdam, de Puzzelman. Je *moet* hem naar hier halen, Alex, koste wat kost! Die ziet meteen dat iemand me erin luist. Deze zaak is echt een spekkie naar zijn bekkie. Zo zeggen ze dat in Nederland.”

Reid knikt: “Ja, ik had vorige week al op AussieTube gezien dat hij naar hier kwam. Heb jij die repo dan niet gezien?”

Bartov schudt zijn hoofd: “Nee, ik ben alleen maar bezig geweest om samen met Jordan ons prototype te testen. Had wel van collega's gehoord dat hij op AussieTube te zien was geweest maar niet dat hij deze week hier in Australië zou zijn.”

Reid knikt, begint dan te glimlachen en zegt: “Mijn zoontje en vooral dochtertje waren helemaal weg van hem. En dan dat lange haar van hem. Ja, ik mag die kerel wel ... Zeg, ik heb van Radson begrepen dat iemand gezien heeft dat jij samen met een robot van ons die Chinees zou hebben doodgeschoten? En dat die getuige ook al gevraagd heeft om die Dijkstra naar hier te halen?”

Bartov kijkt hem stomverbaasd aan: “Hè? Waarom zou die getuige dat willen?”

Reid haalt zijn schouders op: “Ik heb werkelijk geen idee, maat, maar deze hele zaak slaat sowieso nergens op ... Ik ben het wel met je eens dat dit een zaakje is voor die Dijkstra. Ik neem eerst even contact op met Roger en daarna met Bruce. Geloof me, Anatoli, die twee gaan meteen overstag. Met een beetje geluk is die Dijkstra morgen hier, uiterlijk zaterdag. Dat gaat helemaal goed komen, Anatoli. Hoe gaat het eigenlijk met je?”

“Slecht, Alex, ik stink een uur in de wind vanwege drank op mijn kleren. En deze cel is verschrikkelijk. Ik ga dit echt niet lang volhouden, Alex, ik word hier gek.”

“Ik hoor je, Anatoli. Oké, ik ga nu meteen aan de slag. Ik heb Gregory al gevraagd om als je advocaat op te treden. Ik hou je op de hoogte. Tot later”, en Reid verbreekt het contact.

“En?”, vraagt de agent.

Bartov geeft de agent diens smartGlass en smartGlove terug.

“Uiterlijk zaterdag is Aziz hier, let maar op. Geloof me, agent, die jongen kan toveren met dat puzzelbrein van hem. De echte dader kan zich maar beter alvast komen aangeven want Aziz heeft hem zo gevonden!”

De agent glimlacht: “Ja, als ik die verhalen over hem mag geloven ... Nou, ik ga weer. Jij moet nog even op je tanden bijten, oké?”

Bartov knikt.

De agent loopt de cel uit en sluit de deur.

Bartov hoort de deur op slot gaan. Hij kijkt zijn cel rond, zucht en mompelt: “Ik ga het hierbinnen niet lang volhouden, Aziz, echt niet.”

Sydney, donderdag 7 juni 2040, 13.34 uur, het nieuwe congresgebouw van en bij de universiteit van Sydney. Grijs wolken trekken over Sydney maar

er valt geen regen uit. Wel is het behoorlijk fris. Zelfs vanaf de straat is goed te zien dat het verhoogde plein voor het congresgebouw vol staat met mensen, voornamelijk verslaggevers en cameraploegen. Het internationale politiecongres is zo te zien het nieuws van de dag. Op de straat beneden stopt een politiewagen. Achter uit de wagen stappen een man van rond de vijftig en een man van rond de dertig. De auto rijdt weg. De twee mannen lopen de brede trap op naar het plein en gaan dan naar de ingang van het gebouw. Een verslaggever van AussieTube ziet de twee mannen aan komen lopen, herkent blijkbaar één van hen, gebaart zijn cameraman hem te volgen en rent op de twee mannen af.

“Rechercheur Dijkstra! Welkom in Sydney, Puzzelman!”, zegt de verslaggever tegen Aziz, Dennis compleet negerend. Dennis kan er wel om lachen en loopt door naar de ingang en wacht daar op Aziz.

“Dank u”, zegt Aziz lichtelijk gefrustreerd want hij ziet Dennis doorlopen. Shit, denkt Aziz, Dennis laat me alleen met deze klojo's.

“Wat vindt u van Sydney?”, wil de verslaggever weten.

Jezus Christus, man, denkt Aziz, val je me *daarmee* lastig? Rot toch op.

“Mooie stad. Aardige bewoners. Prachtige gebouwen, met name dat Opera House. Maar de verslaggevers hier zijn al net zo irritant als die in Amsterdam.”

“Euh ... pardon?” De verslaggever is even van zijn à propos maar weet zich snel weer te herpakken.

“Gaat u binnen iets vertellen over uw werk? Hoe u zo snel de meest vreemde zaken oplost?”

Lekker origineel, kerel, denkt Aziz, maar hier heb ik dus effe helemaal geen zin in.

“Nee,” zegt Aziz met een stuurs gezicht, “mijn superieur, commissaris Van Santen van de afdeling Moordzaken van de Amsterdamse politie, komt hier spreken over wat de rest van de wereld de 'Amsterdam Approach' noemt. In zijn ogen ben ik daarvan de exponent. Soort van apies kijken dus door de andere bezoekers. Mijn excuses maar ik moet verder.” En hij loopt bokkig weg naar de ingang van het congresgebouw.

De verslaggever kijkt Aziz verbaasd na, kijkt naar zijn cameraman, maakt een wat-moet-ik-hier-nou-mee gebaar en trekt het bijbehorende gezicht. De cameraman haalt zijn schouders op.

Aziz komt bij de ingang aan waar Dennis grinnikend op hem staat te wachten. Aziz kan er niet om lachen, kan er echt niet om lachen, integendeel.

“En?”, vraagt Dennis, “Welke stompzinnige vragen stelden ze je deze keer?”

“Wat ik van de stad vond en wat ik hier kwam doen ... Stelletje imbecielen”,

zegt Aziz zonder Dennis aan te kijken en loopt mokkend naar binnen.

Dennis volgt hem, een meewarige glimlach op zijn lippen.

Binnen staat een wijkagent hen blijkbaar op te wachten. Hij herkent Aziz en Dennis onmiddellijk en begint te glimlachen.

“Rechercheur Dijkstra! Commissaris Van Santen!”, zegt hij, “Mij is verzocht u naar de zaal te brengen. Wilt u met mij meegaan? Uw toegangspasjes heb ik al.” Hij geeft hen hun toegangspasjes en gebaart hen hem te volgen. Aziz en Dennis lopen met hem mee.

Niet veel later komen ze aan in een zaal waar ze hartelijk welkom worden geheten door burgemeester Watford. Die wijst hen hun plek aan op de eerste rij, vlak voor het spreekgestoelte.

Canberra, donderdag 7 juni 2040, 13.42 uur, het gebouw van de Australische regering. Zes mannen lopen in een gang. Vier zijn overduidelijk beveiligers, kijken nadrukkelijk steeds om zich heen. De vijfde is een jonge man die een tas draagt. De zesde man, ergens in de vijftig, is onmiskenbaar iemand met een zeer hoge functie. De man ziet een 1024-encrypted contactverzoek binnenkomen met status Extreem Urgent en gebaart de anderen even te wachten. Hij accepteert het contact.

“Alex,” zegt de man met een milde glimlach, “altijd leuk om jou te spreken. Laat me raden, dit gaat over die moord bij jou in Angel Creek?”

Alex knikt: “Inderdaad, Bruce. Heeft Roger al contact met je opgenomen?”

Bruce knikt: “Ja, ik heb om 14.30 uur een overleg met hem. Over die moord. Hij vertelde me dat jij daarover ook nog contact met me zou opnemen. Vertel!”

“Roger gaat je hetzelfde vertellen en vooral hetzelfde vragen als ik, Bruce. En dat betreft het onderzoek naar die moord. Roger en ik willen dat onderzoek laten doen door die rechercheur uit Nederland die nu in Sydney op de politiecongres is, die Dijkstra uit Amsterdam, die Puzzelman.”

Bruce kijkt Alex stomverbaasd aan: “Pardon? Je wilt een buitenlander die zaak laten doen? Een zaak die nota bene onder ons staatsgeheim valt? Dat is wel zeer ongebruikelijk, Alex.”

Alex schudt zijn hoofd: “Nu is het geen tijd voor politieke of juridische haarkloverijen, Bruce. Deze zaak *moet* opgelost zijn voor volgende week donderdag. Dat snap je zelf toch ook wel? En die Dijkstra is de enige die dat voor mekaar kan krijgen. Heb je die repo niet gezien vorige week? Op AussieTube? Over de Amsterdamse politie en over hem. En vooral over de absurde snelheid waarmee hij zaken oplost? Geloof me, Bruce, we moeten die Dijkstra inzetten.”